

Arrest

nr. 217 133 van 20 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DE SCHUTTER en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 februari 2012 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard. Op 29 augustus 2012 werd verzoeker door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als vluchteling erkend.

1.2. Uit informatie die op 21 december 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat verzoeker op 27 oktober 2014 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen werd veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf wegens zijn deelname aan mensensmokkel en het lidmaatschap van een criminele organisatie. De directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken verzocht daarom verzoekers

vluchtelingenstatus in te trekken op basis van artikel 49, §2, tweede lid en artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet.

1.3. Verzoeker werd op 30 maart 2018 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status.

1.4. Op 5 oktober 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus omdat aan de door verzoeker beweerde problemen die aanleiding zouden gegeven hebben tot zijn vlucht uit Iran heden geen enkel geloof meer kan gehecht worden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars, afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. Op 29 februari 2012 verzocht u in België om internationale bescherming. U verklaarde in het kader van uw asielerzoek dat u in de vijfde maand van 1378 (juli-augustus 1999) een eerste keer gearresteerd werd omwille van uw deelname aan de studentenrellen van 18/04/1378 (9 juli 1999). Na drie maanden vasthouding en het ondertekenen van een belofteverklaring werd u vrijgelaten. Daarna werd u nog vele jaren op 17/04 opgebeld door verscheidene mensen met de boodschap dat u niet mocht deelnemen aan de jaarlijkse herdenkingsplechtigheid van 18/04. In 1386 (2007-2008) leerde u via uw neef de beweging Erfan Keihani – Halgheh en hun leider professor Taheri kennen. U besloot ook lid te worden van de beweging. U volgde jaarlijks een opleiding en behaalde de benodigde diploma's om ook groepslessen te geven. In de tijd dat u lid werd van de beweging was deze niet verboden door de Iraanse autoriteiten. Toen professor Taheri de Koran onder de loep begon te nemen, begonnen de Iraanse autoriteiten echter de beweging te wantrouwen. Op 14/02/1390 (4 mei 2011) werd professor Taheri gearresteerd. In diezelfde maand begon u met het geven van groepslessen. Op 1/11/1390 (21 januari 2012) vielen de Iraanse autoriteiten het huis waar u een vergadering bijwoonde, binnen. Iedereen werd opgepakt en u werd overgebracht naar een arrestatiekamer waar u een tien- à elftal dagen moest blijven. Daarna werd u overgebracht naar de rechtbank waar er een borg werd vastgesteld. U mocht contact opnemen met uw moeder en de vriendin van uw moeder legde een eigendomsakte als borg neer waardoor u werd vrijgelaten. Na uw vrijlating volgde de advocate van de familie de zaak op. Zij vernam dat u werd beschuldigd van ertedad (afvalligheid), waar de doodstraf op staat. U besloot onmiddellijk het land te verlaten. Sindsdien werden er door de Iraanse justitie verschillende convocaties opgestuurd. Ter staving van uw identiteit en/of asielerlaas legde u de volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje); uw legerdienstkaart en verschillende documenten afgeleverd in het kader van uw legerdienst; één convocatie van de algemene rechtbank d.d. 15/11/1390 (4 februari 2012); een kopie van de als borg neergelegde eigendomsakte; drie diploma's van opleidingen die u binnen de beweging heeft genoten; en een brief van een familiekenis waarin hij beschrijft waarom de overige convocaties die u heeft gekregen niet neergelegd konden worden. Op 29 augustus 2012 kende het Commissariaat-generaal u de vluchtelingenstatus toe.

Op 27 oktober 2014 werd u veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van één jaar, dit wegens uw deelname aan mensensmokkel met verzwarende omstandigheden en het lidmaatschap van een criminele organisatie.

Op 21 december 2017 ontving het Commissariaat-generaal een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

In het kader van dit onderzoek verklaarde u tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 30 maart 2018 dat uw juridisch dossier ten gevolge van de inval van de Iraanse autoriteiten in een woning waarin u met enkele andere aanhangers van Erfan Keihani – Halgheh samengekomen was – dit situeerde u ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Iran en u was erin geslaagd te ontsnappen – nog steeds open was. U voegde hieraan toe dat u al enkele jaren behalve het plaatsen van enkele posts op uw facebookaccount over Erfan Keihani – Halgheh geen enkele activiteit voor de beweging meer heeft. Bij een eventuele terugkeer naar Iran zou u uit veiligheidsoverwegingen uw facebookaccount afsluiten. U legde geen bijkomende documenten neer.

B. Motivering

U werd op 29 augustus 2012 erkend als vluchteling. U had immers in concreto aangetoond dat u als lid van de beweging Erfan Keihani – Halgheh door de Iraanse autoriteiten was vervolgd en dat u bij terugkeer naar Iran problemen riskeerde.

Er dient echter te worden opgemerkt dat uw vluchtelingenstatus heden moet ingetrokken worden. Aan uw beweerde toenmalige problemen als instructeur van Erfan Keihani – Halgheh, die aanleiding zouden gegeven hebben tot uw vlucht uit Iran, kan heden immers geen enkel geloof gehecht meer worden.

Vooreerst kan er getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw engagement bij Erfan Keihani – Halgheh voor uw komst naar België. Daar waar u tijdens uw onderhoud d.d. 9 augustus 2012 beweerde dat u in Iran was gevormd door professor B.(...) (CGVS 9 augustus 2012, p. 15), zei u later tijdens uw onderhoud d.d. 30 maart 2018 dat B.(...) de docent was van uw neef en dat u zelf niet door B.(...) was opgeleid: u werd gevormd door uw neef (CGVS 30 maart 2018, p. 12; p. 14). Daarnaast komt het merkwaardig over dat u, die opleider bij Erfan Keihani – Halgheh zou geweest zijn, tot op heden geen enkel boek van de stichter heeft gelezen (CGVS 30 maart 2018, p. 12-13).

Daarnaast slopen er in uw opeenvolgende verklaringen verschillende fundamentele tegenstrijdigheden betreffende uw rechtstreekse vluchtaanleiding. Zo vertelde u tijdens uw onderhoud d.d. 9 augustus 2012 dat de Iraanse autoriteiten op 1/11/1390 (21 januari 2012) het huis binnenvielen waar u vergaderde. Iedereen werd opgepakt en u werd overgebracht naar een arrestatiekamer waar u een tien- à elftal dagen moest blijven; dit was de tweede keer dat u in uw leven werd gearresteerd. Daarna werd u overgebracht naar de rechtbank waar er een borg werd vastgesteld. Een vriendin van uw moeder legde een eigendomsakte als borg neer – deze borg kon u in het kader van uw asielerzoek bewijzen – waardoor u werd vrijgelaten. Na uw vrijlating volgde de advocate van de familie de zaak op. Zij vernam dat u werd beschuldigd van ertedad (afvalligheid), waarop de doodstraf staat. U besloot onmiddellijk het land te verlaten en op 29 februari 2012, i.e. een vijftal weken na de inval van de autoriteiten, in België om internationale bescherming te verzoeken. Over een inval van de Iraanse autoriteiten, ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Iran, sprak u nergens (CGVS 9 augustus 2012, p. 13-19). Tijdens uw onderhoud d.d. 30 maart 2018 gaf u een totaal andere weergave van uw vluchtrelaas. U beweerde aanvankelijk dat u in Iran nooit was gearresteerd. Na de pauze corrigeerde u zichzelf en stelde u dat u in Iran in totaal één keer werd gearresteerd: dit was in 1378 (1999). Toen u gevraagd werd naar de problemen die u in Iran heeft gekend omwille van uw sympathie voor Erfan Keihani - Halgheh, vermeldde u enkel dat u ongeveer een jaar voor uw vertrek erin geslaagd was te ontsnappen uit het huis waar u met enkelen was samengekomen nadat de autoriteiten binnengevallen waren. In het jaar erop kwamen er enkel nog wat oproepingsbrieven toe: voor de rest gebeurde er niets meer (CGVS 30 maart 2018, p. 5-8). Hiermee geconfronteerd, insinueerde u aanvankelijk een tolkprobleem. Gewezen op het radicaal tegenstrijdige karakter van de twee versies, ontkende u uw verklaringen afgelegd op 9 augustus 2012 en dacht u aan een mogelijke vergissing of manipulatie. Erop gewezen dat er door het Commissariaat-generaal niets wordt gemanipuleerd – onder meer op basis van uw verklaringen afgelegd op 9 augustus 2012 werd u het vluchtelingenstatuut toegekend – en dat u in het kader van uw asielerzoek een eigendomsakte heeft neergelegd ter staving van de borg waarmee u zou vrijgekomen zijn, beweerde u plotsklaps toch te weten op borg te zijn vrijgelaten (CGVS 30 maart 2018, p. 15-16). Een louter ontkennen of wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een afdoende uitleg voor deze fundamentele tegenstrijdigheden worden beschouwd. Aan uw rechtstreekse vluchtaanleiding, i.e. een constitutief element van uw beweerde vrees voor vervolging, kan bijgevolg niet het minste geloof gehecht worden. Aangezien u beweerde dat de convocaties die u ontving in verband stonden met de inval (CGVS 30 maart 2018, p. 15) en er hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht, kan er aan deze convocaties, waarvan u er één kon neerleggen, evenmin geloof gehecht worden. Dit wordt bevestigd doordat u beweerde dat alle convocaties afkomstig waren van de Revolutionaire Rechtbank (CGVS 30 maart 2018, p. 7), terwijl de convocatie die u neerlegde afkomstig was van de Algemene Rechtbank (CGVS 9 augustus 2012, p. 6). Hiermee geconfronteerd, vond u dat er gemuggenzift werd. Een afdoende verklaring gaf u evenwel niet (CGVS 30 maart 2018, p. 16).

Dat er aan uw vluchtaanleiding geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit een ernstige tegenstrijdigheid betreffende uw paspoort. Aanvankelijk, tijdens uw onderhoud d.d. 9 augustus 2012, verklaarde u dat u nooit over een paspoort heeft beschikt (CGVS 9 augustus 2012, p. 8). Op het Commissariaat-generaal beweerde u echter plotsklaps in Iran wel over een (volgens u weliswaar ongebruikt) paspoort te hebben beschikt (CGVS 30 maart 2018, p. 8). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt niet alleen uw algemene geloofwaardigheid, maar doet tevens vermoeden dat u een andere dan de door

u beweerde illegale reisroute uit Iran heeft gevolgd (CGVS 9 augustus 2012, p. 8-9) en dat u bijgevolg in andere omstandigheden Iran heeft verlaten.

Overigens kan er evenmin aan uw arrestatie in 1378 enig geloof gehecht worden. Aanvankelijk verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u toen na drie maanden dankzij het neerleggen van een eigendomsakte [als borg] was vrijgekomen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.1). Bij uw onderhoud d.d. 9 augustus 2012 beweerde u dat u in de vijfde maand van 1378 (juli-augustus 1999) gearresteerd werd omwille van uw deelname aan de studentenrellen van 18/04/1378 (9 juli 1999). Na drie maanden vasthouding en het ondertekenen van een belofteverklaring werd u vrijgelaten. U verklaarde uitdrukkelijk niet op borg te zijn vrijgekomen (CGVS 9 augustus 2012, p. 13-14). Bij uw onderhoud d.d. 30 maart 2018 beweerde u aanvankelijk, zoals reeds aangestipt, in Iran nooit gearresteerd geweest te zijn. Na de pauze vermeldde u een arrestatie tijdens een demonstratie in 1378 waarbij u na een opsluiting van twee weken middels het tekenen van een beloftebrief kon vrijkomen (CGVS 30 maart 2018, p. 8). Hiermee geconfronteerd, ontkende u ooit gezegd te hebben dat u drie maanden vast zat (CGVS 30 maart 2018, p. 15). Een louter ontkennen van eerder afgelegde uitspraken kan ook hier niet als een afdoende uitleg worden beschouwd. Deze tegenstrijdigheid is dermate fundamenteel – aangenomen kan worden dat iemand die daadwerkelijk werd gearresteerd zelfs na twee decennia nog weet hoe lang hij bij benadering werd vastgehouden – dat er aan uw arrestatie en detentie in 1378 evenmin nog geloof gehecht kan worden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er aan uw beweerde problemen in Iran, die nochtans aan de basis lagen van het vluchtelingenstatuut dat u in 2012 werd toegekend, anno 2018 geen enkel geloof meer worden gehecht.

Volledigheidshalve dient vastgesteld te worden dat uw profiel sinds uw aankomst in België fundamenteel is gewijzigd. Daar waar u in 2012 nog verklaarde een actieve opleider van Erfan Keihani – Halgheh te zijn (CGVS 9 augustus 2012, p. 12), voor zover dit nog aannemelijk is, cf. supra, blijkt uit uw verklaringen d.d. 30 maart 2018 dat u tegenwoordig behalve wat posts delen op facebook geen activiteiten voor Erfan Keihani – Halgheh meer heeft en dit sinds uw opsluiting in de gevangenis in België. U beschouwde zich weliswaar nog steeds als een aanhanger van hun ideeëngoed, net zoals er in Iran volgens u een twintigtal miljoen zijn (CGVS 30 maart 2018, p. 3-4; p. 9). U erkende echter tevens dat enkel instructeurs en begeleiders van de beweging in Iran een risico lopen: gewone aanhangers die hun overtuiging niet aan de grote klok hangen lopen er geen risico (CGVS 30 maart 2018, p. 12).

Betreffende uw verklaring dat u op facebook af en toe een post plaatst waaruit blijkt dat u sympathiseert met het gedachtegoed van Erfan Keihani – Halgheh, zei u tot slot dat, indien u naar Iran zou terugkeren, u uw facebookaccount zou verwijderen (CGVS 30 maart 2018, p. 14). U voegde hieraan evenwel toe dat u hoopte dat de Iraanse autoriteiten via één van uw vele facebookvrienden het bestaan van uw facebookaccount nog niet achterhaald hadden (CGVS 30 maart 2018, p. 14). Gevraagd of u aanwijzingen had dat de Iraanse autoriteiten u al op facebook hadden opgezocht, verwees u enkel naar uw juridisch dossier, dat bij uw vertrek uit Iran werd aangemaakt: enkele maanden geleden had u via een vriend vernomen dat het dossier nog steeds open was (CGVS 30 maart 2018, p. 14). Zoals hierboven reeds aangestipt, kan er aan het bestaan van dit juridisch dossier niet het minste geloof gehecht worden, waardoor u evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat de Iraanse autoriteiten het bestaan van uw facebookaccount zouden hebben achterhaald. Uit uw facebookprofiel, dat u bij terugkeer zal verwijderen, kan dan ook niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, met name dat u zelf erkende dat gewone aanhangers van Erfan Keihani – Halgheh (er zijn er volgens u wel twintig miljoen in Iran) geen risico lopen, dat u in België voor deze beweging al geruime tijd geen activiteiten meer heeft, dat er aan uw problemen in Iran niet het minste geloof kan worden gehecht en dat u bij terugkeer naar Iran uw facebookaccount zal verwijderen, blijkt uit niets dat u anno 2018 bij terugkeer naar Iran nog enig risico op vervolging of ernstige schade zou lopen.

De door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit en uw legerdienst wordt niet getwijfeld. De convocatie, de als borg neergelegde eigendomsakte en de brief van een kennis ter rechtvaardiging van het ontbreken van enkele convocaties hebben geen enkele bewijswaarde, aangezien ze niet kaderen in een geloofwaardig relaas. De drie diploma's van de beweging, voor zover

hieraan enige bewijswaarde kan worden gehecht gelet op uw tegenstrijdige verklaringen over uw opleider, doen geen afbreuk aan de vaststelling dat uw profiel anno 2018 fundamenteel is gewijzigd.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een oproeping voor gehoor op 30 maart 2018 dd. 7 maart 2018 en opleidingscertificaten Nederlands.

Op 7 december 2018 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een attest van Dr. M.B., arbeidsgeneesheer.

Op 18 januari 2019 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een factuur van het Erasmusziekenhuis te Anderlecht.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers vluchtelingenstatus ingetrokken omdat uit niets blijkt dat hij anno 2018 bij terugkeer naar Iran nog enig risico op vervolging of ernstige schade zou lopen. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) gelet op verschillende fundamentele tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen, anno 2018 geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan zijn beweerde problemen als instructeur van Erfan Keihani – Halgheh die aanleiding zouden gegeven hebben tot zijn vlucht uit Iran en die aan de basis lagen van het vluchtelingenstatuut dat hem in 2012 werd toegekend, (ii) zijn profiel sinds zijn aankomst in België fundamenteel is gewijzigd, hij immers tegenwoordig behalve wat *posts* delen op Facebook geen activiteiten voor Erfan Keihani – Halgheh meer heeft en dit sinds zijn opsluiting in de gevangenis in België, hij zich weliswaar nog steeds beschouwt als een aanhanger van hun ideeëngoed doch tevens erkent dat enkel instructeurs en begeleiders van de beweging in Iran een risico lopen en gewone aanhangers die hun overtuiging niet aan de grote klok hangen er geen risico lopen, hij bovendien zei dat hij, indien hij naar Iran zou terugkeren, zijn Facebookaccount zou verwijderen en hij niet aannemelijk maakt dat de Iraanse autoriteiten het bestaan van zijn Facebookaccount zouden hebben achterhaald en (iii) de door hem neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen daar aan zijn identiteit, nationaliteit en zijn legerdienst niet wordt getwijfeld, de convocatie, de als borg neergelegde eigendomsakte en de brief van een kennis ter rechtvaardiging van het ontbreken van enkele convocaties geen enkele bewijswaarde hebben aangezien ze niet kaderen in een geloofwaardig relaas en de drie diploma's van de beweging, voor zover hieraan enige bewijswaarde kan worden gehecht gelet op zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn opleider, geen afbreuk doen aan de vaststelling dat zijn profiel anno 2018 fundamenteel is gewijzigd is.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus 5 oktober 2018 (CG nr. 1212719), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Verzoekers grieven zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in :*

(...)

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.”

Artikel 55/3/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 8 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (B.S. 24 augustus 2015). Uit de memorie van toelichting bij genoemd artikel blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus moet intrekken wanneer die status werd toegekend op grond van feiten die de betrokkene verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status.

2.5. Ter terechtzitting werpt verzoeker op dat zijn rechten van verdediging werden geschonden. Hij merkt in dit verband op dat de oproeping voor gehoor op 30 maart 2018 slechts stelt dat zijn strafrechtelijke veroordeling de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ertoe zou kunnen brengen zijn vluchtelingenstatus in te trekken. Er werd echter geen melding gemaakt van een nieuw element dat verband houdt met de door hem aangehaalde problemen omwille van zijn betrokkenheid bij de beweging Erfan Keihani – Halgheh. Bovendien stelt verzoeker dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud dd. 30 maart 2018 bepaalde zaken niet heeft kunnen zeggen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 7 maart 2018 werd opgeroepen voor gehoor op 30 maart 2018. Deze oproeping vermeldt: *“Uit uw dossier blijkt dat een nieuw element in verband met uw vluchtelingenstatus in aanmerking moet worden genomen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat u strafrechtelijk veroordeeld bent. Dit nieuwe element zou mij ertoe kunnen brengen, deze status in te trekken o.b.v. artikel 55/3/1, §1 van de Wet van 15 december 1980 (gevaar voor de samenleving, omdat de vreemdeling definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf). U krijgt de gelegenheid om mondeling op dit element te reageren en redenen aan te halen tot behoud van uw status.”* Bij aanvang van het gehoor werd verzoeker gewezen op zijn veroordeling en werd hem gezegd dat zou worden onderzocht of de vluchtelingenstatus die hem werd toegekend nog steeds op hem van toepassing is en dat hij de gelegenheid zou krijgen om te zeggen waarom hij denkt dat hij anno 2018 nog steeds recht heeft op de vluchtelingenstatus. Verzoeker haalde aan dat hij in België onterecht werd veroordeeld en dat zijn probleem zoals hij heeft uiteengezet in zijn verzoek om internationale bescherming nog steeds bestaat, dat hij nog altijd in gevaar is en dat de rechtszaak die hem bedreigt nog altijd bestaat. Vervolgens werd uitgebreid ingegaan op verzoekers asielmotieven, waarbij hij de kans kreeg om zijn problemen in Iran en de actualiteit hiervan uitvoerig toe te lichten. Tijdens het persoonlijk onderhoud werden echter meerdere tegenstrijdigheden vastgesteld met de verklaringen die verzoeker in 2012 bij zijn verzoek om internationale bescherming had afgelegd. Verzoeker werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, hij kreeg de kans om deze uit te klaren en er werd hem gezegd dat het geheel van zijn verklaringen wordt meegenomen in het onderzoek van zijn statuut. Verzoeker begreep ook duidelijk dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen zijn statuut zouden kunnen beïnvloeden en hij stelde in dit verband: *“Ok, ik respecteer wat u beslist.”* (administratief dossier, stuk 6, p. 1-2 en p. 15-16). Daarnaast blijkt uit de lezing van het gehoorverslag dat verzoeker uitgebreid de kans heeft gekregen om de redenen tot behoud van zijn status aan te halen en zijn asielmotieven toe te lichten. Aan het einde van het gehoor werd aan verzoeker ook expliciet de vraag gesteld of hij nog iets wenste toe te voegen, waarop verzoeker ontkennend antwoordde (administratief dossier, stuk 6, p. 16-17). Verzoeker laat overigens na om in het verzoekschrift te concretiseren welke elementen of gegevens tijdens het gehoor niet of onvoldoende aan bod zouden zijn gekomen. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan *in casu* van een schending van de rechten van verdediging geen sprake zijn.

2.6.1. Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat hij nog steeds voldoet aan de voorwaarden voor erkenning als vluchteling en hij volhardt in wezen in zijn verklaringen zoals hij deze in 2012 heeft afgelegd.

Uit de lezing van het administratief dossier blijkt echter dat verschillende fundamentele tegenstrijdigheden in verzoekers opeenvolgende verklaringen vast te stellen zijn, zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden in diens oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde toenmalige problemen als instructeur van Erfan Keihani – Halgheh, die aanleiding zouden hebben gegeven tot zijn vlucht uit Iran.

Vooreerst kan er getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van zijn engagement bij Erfan Keihani – Halgheh voor zijn komst naar België. Zo verklaarde verzoeker tijdens het gehoor dd. 9 augustus 2012: *“Wanneer heeft u die partij leren kennen? (...) In 1386 ging ik naar de lessen van prof Taheri – speeches in openbare plaatsen – maar ik nam het toen nog niet zo serieus.”* (administratief dossier, stuk 15, p. 11). In strijd hiermee verklaarde verzoeker tijdens zijn onderhoud dd. 30 maart 2018 echter dat hij persoonlijk nooit een spreekbeurt van de stichter heeft gevolgd (administratief dossier, stuk 6, p. 12). Voorts legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over zijn opleider bij Erfan Keihani – Halgheh. Tijdens het gehoor dd. 9 augustus 2012 verklaarde hij nog dat hij les kreeg van professor B.: *“Van wie kreeg u les? Andere docenten? Namen? Professor B.(...). Dat is zijn familienaam. Voornaam? De kleine naam ken ik niet. Dat was mijn professor.”* (administratief dossier, stuk 15, p. 15). Deze verklaringen, die duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn, vallen echter niet te rijmen met verzoekers uitspraken tijdens het gehoor op 30 maart 2018, waar hij meermaals bevestigde dat hij enkel en alleen werd onderwezen door zijn neef H.R.R. en dat B. diens docent was. Hem erop gewezen dat hij ten tijde van zijn asielaanvraag zei dat B. zijn docent was, ontkende verzoeker dit nogmaals zeer expliciet: *“Nee, misschien is dat verkeerd aangekomen of verkeerd overgekomen. Nee.”* (administratief dossier, stuk 6, p. 12 en p. 14). In het verzoekschrift volhardt verzoeker in zijn verklaringen dat hij werd opgeleid door zijn neef en betoogt hij dat het loutere feit dat hij destijds B. als professor heeft genoemd niet afdoende is om zijn engagement bij de beweging in twijfel te trekken. Het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is echter onvoldoende om de tegenstrijdigheden te herstellen en kan de vastgestelde incoherenties in verzoekers verklaringen dan ook geenszins vergoelijken. Daarnaast verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor dd. 9 augustus 2012 dat hij zelf ook lessen gaf. Hij begon hiermee toen professor Taheri werd gearresteerd, in de 2^e maand van 1390 (administratief dossier, stuk 15, p. 12). Het mag dan ook verbazen dat verzoeker tijdens het onderhoud op 30 maart 2018 uitdrukkelijk stelde dat hij wel de certificaten van lesgever heeft maar hij nooit les heeft gegeven (administratief dossier, stuk 6, p. 3). Opnieuw dient aldus te worden vastgesteld dat verzoekers opeenvolgende verklaringen allerminst coherent zijn, wat zijn geloofwaardigheid reeds ernstig onderuit haalt.

Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet als volgt: *“Daarnaast slopen er in uw opeenvolgende verklaringen verschillende fundamentele tegenstrijdigheden betreffende uw rechtstreekse vluchtaanleiding. Zo vertelde u tijdens uw onderhoud d.d. 9 augustus 2012 dat de Iraanse autoriteiten op 1/11/1390 (21 januari 2012) het huis binnenvielen waar u vergaderde. Iedereen werd opgepakt en u werd overgebracht naar een arrestatiekamer waar u een tien- à elftal dagen moest blijven; dit was de tweede keer dat u in uw leven werd gearresteerd. Daarna werd u overgebracht naar de rechtbank waar er een borg werd vastgesteld. Een vriendin van uw moeder legde een eigendomsakte als borg neer – deze borg kon u in het kader van uw asielverzoek bewijzen – waardoor u werd vrijgelaten. Na uw vrijlating volgde de advocate van de familie de zaak op. Zij vernam dat u werd beschuldigd van ertedad (afvalligheid), waarop de doodstraf staat. U besloot onmiddellijk het land te verlaten en op 29 februari 2012, i.e. een vijftal weken na de inval van de autoriteiten, in België om internationale bescherming te verzoeken. Over een inval van de Iraanse autoriteiten, ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Iran, sprak u nergens (CGVS 9 augustus 2012, p. 13-19). Tijdens uw onderhoud d.d. 30 maart 2018 gaf u een totaal andere weergave van uw vluchtrelaas. U beweerde aanvankelijk dat u in Iran nooit was gearresteerd. Na de pauze corrigeerde u zichzelf en stelde u dat u in Iran in totaal één keer werd gearresteerd: dit was in 1378 (1999). Toen u gevraagd werd naar de problemen die u in Iran heeft gekend omwille van uw sympathie voor Erfan Keihani - Halgheh, vermeldde u enkel dat u ongeveer een jaar voor uw vertrek erin geslaagd was te ontsnappen uit het huis waar u met enkelen was samengekomen nadat de autoriteiten binnengevallen waren. In het jaar erop kwamen er enkel nog wat oproepingsbrieven toe: voor de rest gebeurde er niets meer (CGVS 30 maart 2018, p. 5-8). Hiermee geconfronteerd, insinueerde u aanvankelijk een tolkprobleem. Gewezen op het radicaal tegenstrijdige karakter van de twee versies, ontkende u uw verklaringen afgelegd op 9 augustus 2012 en dacht u aan een mogelijke vergissing of manipulatie. Erop gewezen dat er door het Commissariaat-generaal niets wordt gemanipuleerd – onder meer op basis van uw verklaringen afgelegd op 9 augustus 2012 werd u het vluchtelingenstatuut toegekend – en dat u in het kader van uw asielverzoek een eigendomsakte*

heeft neergelegd ter staving van de borg waarmee u zou vrijgekomen zijn, beweerde u plotsklaps toch te weten op borg te zijn vrijgelaten (CGVS 30 maart 2018, p. 15-16). Een louter ontkennen of wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een afdoende uitleg voor deze fundamentele tegenstrijdigheden worden beschouwd. Aan uw rechtstreekse vluchtaanleiding, i.e. een constitutief element van uw beweerde vrees voor vervolging, kan bijgevolg niet het minste geloof gehecht worden. Aangezien u beweerde dat de convocaties die u ontving in verband stonden met de inval (CGVS 30 maart 2018, p. 15) en er hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht, kan er aan deze convocaties, waarvan u er één kon neerleggen, evenmin geloof gehecht worden. Dit wordt bevestigd doordat u beweerde dat alle convocaties afkomstig waren van de Revolutionaire Rechtbank (CGVS 30 maart 2018, p. 7), terwijl de convocatie die u neerlegde afkomstig was van de Algemene Rechtbank (CGVS 9 augustus 2012, p. 6). Hiermee geconfronteerd, vond u dat er gemuggenzift werd. Een afdoende verklaring gaf u evenwel niet (CGVS 30 maart 2018, p. 16).

(...)

Overigens kan er evenmin aan uw arrestatie in 1378 enig geloof gehecht worden. Aanvankelijk verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u toen na drie maanden dankzij het neerleggen van een eigendomsakte [als borg] was vrijgekomen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.1). Bij uw onderhoud d.d. 9 augustus 2012 beweerde u dat u in de vijfde maand van 1378 (juli-augustus 1999) gearresteerd werd omwille van uw deelname aan de studentenrellen van 18/04/1378 (9 juli 1999). Na drie maanden vasthouding en het ondertekenen van een belofteverklaring werd u vrijgelaten. U verklaarde uitdrukkelijk niet op borg te zijn vrijgekomen (CGVS 9 augustus 2012, p. 13-14). Bij uw onderhoud d.d. 30 maart 2018 beweerde u aanvankelijk, zoals reeds aangestipt, in Iran nooit gearresteerd geweest te zijn. Na de pauze vermeldde u een arrestatie tijdens een demonstratie in 1378 waarbij u na een opsluiting van twee weken middels het tekenen van een beloftebrief kon vrijkomen (CGVS 30 maart 2018, p. 8). Hiermee geconfronteerd, ontkende u ooit gezegd te hebben dat u drie maanden vast zat (CGVS 30 maart 2018, p. 15). Een louter ontkennen van eerder afgelegde uitspraken kan ook hier niet als een afdoende uitleg worden beschouwd. Deze tegenstrijdigheid is dermate fundamenteel – aangenomen kan worden dat iemand die daadwerkelijk werd gearresteerd zelfs na twee decennia nog weet hoe lang hij bij benadering werd vastgehouden – dat er aan uw arrestatie en detentie in 1378 evenmin nog geloof gehecht kan worden.” Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en doen finaal afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat de feiten, zoals hij verklaard heeft in 2012, correct zijn. Ter ondersteuning van zijn verklaringen heeft hij destijds ook de nodige documenten neergelegd en op basis hiervan werd hij als vluchteling erkend. Verzoeker tracht zijn afwijkende verklaringen tijdens het gehoor van 30 maart 2018 te verklaren, stellende: “Verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor d.d. 30/03/2018. Dit was het gevolg van een strafrechtelijke veroordeling opgelopen in België. Verzoeker werd uitgenodigd om op dit element te reageren. (stuk 3)

Verzoeker vreest niet enkel voor een vervolging in Iran. De gebeurtenissen naar aanleiding van zijn inverdenkingstelling en veroordeling, heeft verzoeker als traumatiserend ervaren. Verzoeker zit met een aantal psychologische problemen die hoofdzakelijk veroorzaakt zijn door angst en stress.

Toen verzoeker moest verschijnen voor verhoor op 30/03/2018, vreesde hij dat zijn vluchtelingenstatus zou worden ingetrokken op basis van zijn strafrechtelijk verleden. Verzoeker wou niet onrecht aanzien worden als een gevaar voor de maatschappij.

Verzoeker wenst begrijpelijkwijze te vermijden opnieuw zulke traumatiserende gebeurtenissen te moeten doorstaan.

Bijgevolg heeft hij, onder invloed van stress en angst voor vervolging in Iran, gepoogd elke melding van zijn arrestaties in zijn thuisland te vermijden. Deze zouden volgens hem immers verzwarend doorwegen op de beslissing omtrent zijn vluchtelingenstatus.

De ontkenning van de verklaringen d.d. 09/08/2012, moet binnen dit kader gezien worden. Hij corrigeerde zich ook op het einde van het verhoor d.d. 30/03/2018: “ik weet dat ik op borg ben vrijgelaten”. Hiermee bevestigde hij de verklaringen gedaan in 2012.

Het CGVS maakt in haar beslissing nergens melding van het feit dat verzoeker een mogelijk gevaar zou vormen voor de samenleving. Men moet er dus redelijkerwijs van uitgaan dat het CGVS, terecht, geoordeeld heeft dat verzoeker geen gevaar voor de samenleving vormt.

Overigens dient gemeld te worden dat verzoeker in zijn verklaringen d.d. 09/02/2012, m.b.t. zijn convocaties, wel degelijk melding maakt van de Algemene rechtbank.

Verzoeker is in Iran, dus wel degelijk gearresteerd geweest met het oog op de eerder gemelde vervolging. Hiervoor heeft de heer Delavari de nodige bewijsstukken neergelegd in de vorm van een convocatie van de Algemene Rechtbank d.d. 15/11/1390 en een kopij van de als borg neergelegde eigendomsakte. (zie dossier als overgezonden door het CGVS).

Er is dus, overeenkomstig artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is.” Met dergelijke uitleg slaagt verzoeker er echter geenszins in de Raad te overtuigen.

Dat verzoeker vreesde dat zijn vluchtelingenstatus zou worden ingetrokken op basis van zijn strafrechtelijk verleden en dat hij om deze reden elke melding van zijn arrestaties in Iran heeft willen vermijden daar deze volgens hem immers verzwarend zouden doorwegen op de beslissing omtrent zijn vluchtelingenstatus, houdt geen steek. Het is de Raad immers volstrekt onduidelijk waarom verzoeker zou menen de arrestaties te moeten verhullen die mede aan de basis lagen van zijn erkenning als vluchteling in 2012.

Waar verzoeker voorts opmerkt dat hij in zijn verklaringen dd. 9 februari 2012 met betrekking tot de convocaties wel degelijk melding maakt van de Algemene Rechtbank, gaat hij eraan voorbij dat hij tijdens het onderhoud dd. 30 maart 2018 duidelijk verklaarde: *“Vertel me eens waarom er oproepingen naar u gestuurd werden? De revolutionaire rechtbank had het onderzocht en zag dat ik er ook mee bezig was. Ze kwamen een paar keer op zoek naar mij en ik was er niet. (...) Alle oproepingen, die waren allemaal van de revolutionaire rechtbank? Ja. Geen enkele van de algemene rechtbank? De afdeling van de rechtbank die onze beschuldiging onderzocht was de revolutionaire rechtbank. Dus geen enkele oproeping van de algemene rechtbank? Neen, helemaal niet.”* (administratief dossier, stuk 6, p.7). Dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat de door hem neergelegde oproepingsbrief afkomstig was van de Algemene Rechtbank (*“Er staat niet op van welke RB maar er is wel een stempel van de algemene rechtbank.”*: administratief dossier, stuk 15, p. 6), om zes jaar later bij hoog en bij laag te beweren dat zijn zaak werd onderzocht door de Revolutionaire rechtbank, komt zijn geloofwaardigheid andermaal niet ten goede. Van verzoeker, die beweert *“Ik ben nog altijd in gevaar en het dossier, de rechtszaak die mij bedreigt bestaat nog altijd”* (administratief dossier, stuk 6, p. 2), mag immers redelijkerwijs wordt verwacht dat hij op eenduidige wijze kan toelichten door welke rechtbank zijn zaak wordt onderzocht/behandeld. Dat verzoeker hiertoe niet in staat blijkt te zijn, laat niet toe enige objectieve bewijswaarde te hechten aan de door hem neergelegde convocatie.

Ook verzoekers verklaringen over de inval in een huis waar hij samen met anderen vergaderde, zijn arrestatie en zijn vrijlating op borg, verklaringen welke hij overigens op 30 maart 2018 met klem ontkende (administratief dossier, stuk 6, p. 15), vallen niet te rijmen met de inhoud van de door hem neergelegde borgstelling. Uit verzoekers verklaringen zoals hij deze in 2012 heeft afgelegd blijkt dat hij op 1/11/1390 werd gearresteerd, dat hij 10-11 dagen lang werd ondervraagd, dat het dossier vervolgens naar de rechtbank is gestuurd en de rechter hem op borg heeft vrijgelaten (administratief dossier, stuk 15, p. 16-17). De Raad leest echter in de vertaling van de als borg neergelegde eigendomsakte dat de vermeldingen op deze akte in verband met de borgstelling dateren van 5/10/1390, dus bijna een maand vóór verzoeker zou zijn gearresteerd. Het hoeft geen betoog dat deze vaststelling niet alleen verzoekers geloofwaardigheid verder onderuit haalt doch tevens afbreuk doet aan de bewijswaarde van de als borg neergelegde eigendomsakte. Dit klemt des te meer daar verzoeker bij zijn verzoek om internationale bescherming verklaarde dat een vriendin van zijn moeder, mevrouw E., de eigendomsakte als borg heeft afgegeven (administratief dossier, stuk 15, p. 18). Ook op 30 maart 2018 verklaarde hij dat de borg werd gegeven door P.E. (administratief dossier, stuk 6, p. 16). Nochtans blijkt uit de vertaling van het stuk in kwestie dat de eigendomsakte op naam staat van de heer A.K.Z. (administratief dossier, stuk 23, map documenten, stuk 4), wat op geen enkele wijze in overeenstemming kan worden gebracht met verzoekers verklaringen.

Ook de overige door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen. Wat betreft verzoekers shenasnameh, zijn kaart militaire dienst en de documenten in verband met zijn legerdienst wijst de Raad erop dat aan zijn identiteit, zijn nationaliteit en zijn legerdienst op zich niet wordt getwijfeld. Deze documenten zijn echter verder niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. De diploma's van Erfan Keihani – Halgheh tonen op geen enkele wijze aan dat verzoeker omwille van zijn deelname aan deze opleidingen problemen zou hebben gekend met de Iraanse autoriteiten. De brief van een kennis uit Teheran werd ten behoeve van verzoeker opgesteld en vertoont een duidelijk gedongen karakter zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. De CD-ROM met televisiebeelden en een geluidsopname heeft geen betrekking op verzoeker, zijn betrokkenheid bij Erfan Keihani – Halgheh of de problemen die hij hierdoor zou hebben gekend en vermag dus niets te wijzigen aan de beoordeling van zijn asielrelaas. De aan het verzoekschrift gevoegde opleidingscertificaten Nederlands hebben geen uitstaans met de door verzoeker beweerde problemen. Ook het attest van Dr. M.B., arbeidsgeneesheer dd. 30 oktober 2018 en de factuur van het Erasmusziekenhuis te Anderlecht, waarmee verzoeker wil aantonen dat hij psychische problemen heeft en dat hij op 31 oktober 2018 op consultatie is geweest bij een psychiater, kunnen geen ander licht werpen op de beoordeling van zijn asielrelaas. Uit niets blijkt immers dat verzoekers problematiek hem zou belemmeren in het uiteenzetten

van zijn asielmotieven of hem er van zou weerhouden om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Er blijkt evenmin dat verzoekers psychische problemen enig verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij een trauma kreeg door zijn veroordeling in België, waarbij hij naar eigen zeggen onschuldig werd veroordeeld, en waarna hij introvert en eenzaam werd omdat niemand van zijn vrienden na zijn veroordeling nog contact met hem wilde hebben (administratief dossier, stuk 6, p. 3).

Tot slot kan niet worden ingezien waarom verzoeker uit angst om uitgezet te worden naar Iran tijdens het gehoor op 30 maart 2012 zou hebben gezegd dat hij in Iran over een ongebruikt en ondertussen verlopen paspoort beschikte (administratief dossier, stuk 6, p. 8), terwijl hij bij zijn verzoek om internationale bescherming nog verklaarde nooit een paspoort te hebben gehad omdat hij dat recht niet had (administratief dossier, stuk 15, p. 8). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden in diens oordeel dat deze tegenstrijdigheid niet alleen verzoekers algemene geloofwaardigheid ondermijnt, maar tevens doet vermoeden dat hij een andere dan de door hem beweerde illegale reisroute uit Iran heeft gevolgd (administratief dossier, stuk 15, p. 8-9) en dat hij bijgevolg in andere omstandigheden Iran heeft verlaten.

Aangezien om het geheel van voormelde redenen geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielaanvraag en de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten, kan hij zich niet dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.6.2. Niet alleen kan geen geloof worden gehecht aan de problemen die aanleiding zouden geven hebben tot verzoekers vlucht uit Iran, bovendien maakt hij op generlei wijze aannemelijk dat hij actueel bij terugkeer naar Iran enig risico op vervolging zou lopen omdat hij sympathiseert met het gedachtegoed van Erfan Keihani – Halgheh.

Zo blijkt uit verzoekers verklaringen vooreerst dat hij sinds zijn opsluiting in België geen activiteiten meer heeft voor Erfan Keihani – Halgheh, behalve af en toe posts delen op Facebook: *“(…) Door het trauma ben ik een tijdje weggebleven van facebook. (...) Bovendien heb ik geen tijd meer, ik volg Nederlandse taal cursus, ik heb geen tijd meer. (...) Het enige forum waar u foto's post ivm faradarmani, dat is facebook? Ja. Ik deel dat. Het is een tijdje dat ik mij er niet meer mee bezig hou. Maar, vandaag, bent u nog actief bezig met faradarmani of niet (in het algemeen, niet alleen facebook)? niet meer. Sinds wanneer bent u daar niet actief meer mee bezig? Door de veroordeling en die celstraf heb ik heel veel verloren, ik ben niet meer de oude, ik ben niet meer actief, een tijdje ben ik gewoon binnengebleven. Dus sedert uw opsluiting in de gevangenis bent u niet meer actief? In de gevangenis had ik geen toegang tot internet en nadien plaatste ik een paar posts. Behalve het plaatsen van enkele posts was u niet meer actief sinds uw opsluiting in de gevangenis? Ja, inderdaad ik heb geen zin meer gehad. (...)”* Verzoeker merkt in het verzoekschrift op dat zijn activiteit voor de beweging verder ging dan enkel het delen van Facebook posts en dat hij de zienswijze van de beweging nog steeds toepast en verspreidt met het gesproken woord. De Raad leest dienaangaande in het gehoorverslag echter: *“Praat u op regelmatige basis over uw overtuigingen hier in Be? Neen. Na het probleem dat ik had werd ik heel eenzaam en verlieten alle vrienden mij. De enige met wie ik praat is die vriend in een snackbar maar toen ik in het opvangcentrum was, praatte ik er vaak over.”* Verzoeker beschouwt zich nog steeds als aanhanger van hun ideeëngoed (*“Het is niet omdat ik geen activiteiten heb, dat ik geen aanhanger ben”*), net zoals er volgens hem in Iran ongeveer twintig miljoen zijn. Hij bevestigde echter ook uitdrukkelijk dat in Iran enkel instructeurs en begeleiders van de beweging een risico lopen en dat gewone aanhangers die hun overtuiging niet openbaar maken en er niet over praten geen risico lopen (administratief dossier, stuk 6, p. 3-4, p. 9, p. 12 en p. 14). Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Betreffende uw verklaring dat u op facebook af en toe een post plaatst waaruit blijkt dat u sympathiseert met het gedachtegoed van Erfan Keihani – Halgheh, **zei u tot slot dat, indien u naar Iran zou terugkeren, u uw facebookaccount zou verwijderen** (CGVS 30 maart 2018, p. 14). U voegde hieraan evenwel toe dat u hoopte dat de Iraanse autoriteiten via één van uw vele facebookvrienden het bestaan van uw facebookaccount nog niet achterhaald hadden (CGVS 30 maart 2018, p. 14). Gevraagd of u aanwijzingen had dat de Iraanse autoriteiten u al op facebook hadden opgezocht, verwees u enkel naar uw juridisch dossier, dat bij uw vertrek uit Iran werd aangemaakt: enkele maanden geleden had u via een vriend vernomen dat het dossier nog steeds open was (CGVS 30 maart 2018, p. 14). Zoals hierboven reeds aangestipt, kan er aan het bestaan van dit juridisch dossier niet het minste geloof gehecht worden, waardoor u evenmin aannemelijk heeft gemaakt*

dat de Iraanse autoriteiten het bestaan van uw facebookaccount zouden hebben achterhaald. Uit uw facebookprofiel, dat u bij terugkeer zal verwijderen, kan dan ook niet zonder meer een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade afgeleid worden. Verzoeker betwist in het verzoekschrift de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch brengt hiermee geen elementen bij die kunnen aantonen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van zijn Facebookprofiel of dat hij om deze reden in geval van terugkeer naar Iran problemen zou ondervinden.

Aangezien verzoeker zelf erkent dat gewone aanhangers van Erfan Keihani – Halgheh (er zijn er volgens hem wel twintig miljoen in Iran) geen risico lopen, uit zijn verklaringen blijkt dat hij in België voor deze beweging al geruime tijd geen activiteiten meer heeft, aan zijn problemen in Iran niet het minste geloof kan worden gehecht en hij stelt dat hij bij terugkeer naar Iran zijn Facebookaccount zal verwijderen, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens besluit dat uit niets blijkt dat verzoeker bij terugkeer naar Iran enig risico op vervolging zou lopen. De argumentatie in het verzoekschrift vermag geen afbreuk te doen aan dit besluit.

2.6.3. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker doorheen zijn opeenvolgende verklaringen fundamenteel tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over kernaspecten van zijn relaas, is de Raad van oordeel dat zich actueel een intrekking van de vluchtelingstatus opdringt overeenkomstig artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet daar verzoekers vluchtelingenstatus werd erkend op grond van valse verklaringen die hierbij van doorslaggevende aard zijn geweest.

2.7. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Iran zou hebben gekend of zal kennen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Iran actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS